

Stanisław Buczyński

Płaszczą orkiestra

Twórcy ludowi - dzieciom

© Copyright by Stanisław Buczyński (poems)
Eugeniusz Brożek (illustrations)

ISBN 83-00-02329-1

**Wydano na zlecenie
Zarządu Głównego Stowarzyszenia
Twórców Ludowych**

Stanisław Buczyński

PTASZEĆA ORKIESTRA

ilustrował
Eugeniusz Brożek

Stowarzyszenie Twórców Ludowych
Lublin 1987

PTASZĘCA ORKIESTRA

A jeśli chcecie to wiercie,
A może sami to wiecie,
Że z samych ptaków złożona
Orkiestra cudna jest w świecie.

Bo ją widziałem, przysięgam,
Proszę mi wierzyć — a która
W cieniu sośniny i dębów
Rznęła od ucha mazura.

I krakowiaczka zagrano,
Tak cudnym głosem, o Boże,
Aż słońce zbladło z zachwytu,
Aż pojaśniało na dworze.

Lecz obertasa gdy grano,
To się wokół dziwili,
To się aż Dębczak z Kaliną
W taniec ognisty puścili!

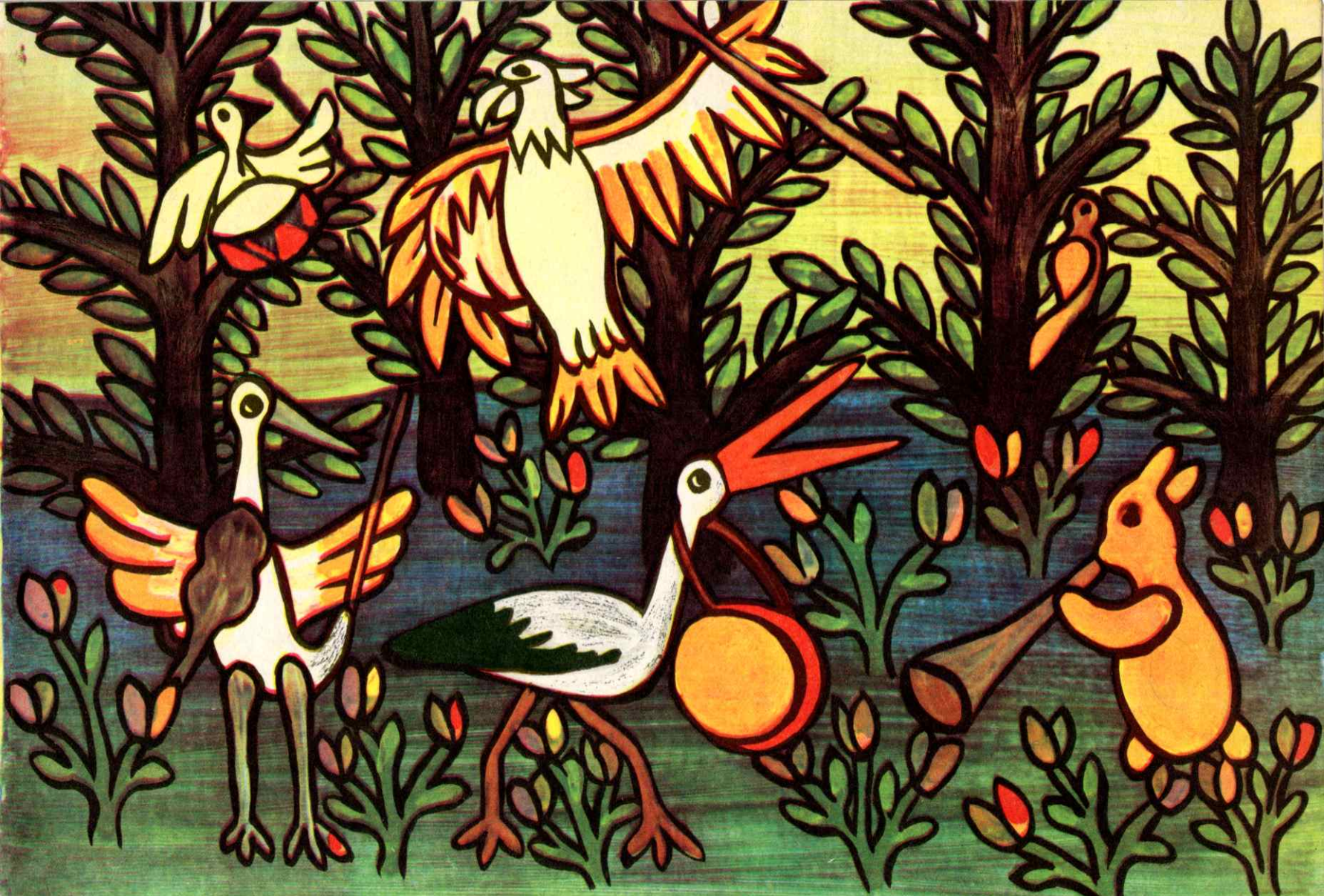

Grano wesoło i smutnie,
O tym, co boli, a boli,
To znów o lezkach sieroty,
To znów o ludzkiej niedoli.

O wszystkim grano po trosze,
Nie zapomniano nikogo,
Że aż się Chrystus uśmiechał
Z krzyża pod lasem nad drogą.

Ale powiedzieć też muszę,
Kto grał i na czym. A zatem:
Bocian czerwonym nochałem
Bil w bęben, ot niby batem.

A Dzięcioł w mały bębenek
Pukał zawzięcie jak psotnik,
Na trąbce pierwszej grał Żuraw,
Wysoki, chudy suchotnik.

A że przy basie z powodu
Wielkich upałów, gorąca,
Nikt nie chciał stanąć skrzydlaty,
Więc poproszono... Zająca.

Stał więc Zając przy basie
I uszy tylko przytulił,
W końcu się biedak rozplakał,
Tak się muzyką rozczulił.

Czapla zaś grała na skrzypcach.
Nie mogła złapać oddechu.
Patrząc, jak smyczkiem wodziła,
Myślałem: pękne ze śmiechu.

Dłaboga, co chcecie mówcie,
Ale Skowronek to muzyk!
Ten grał na lirze. Jak stary.
Choć mały, lecz pieśnią duży!

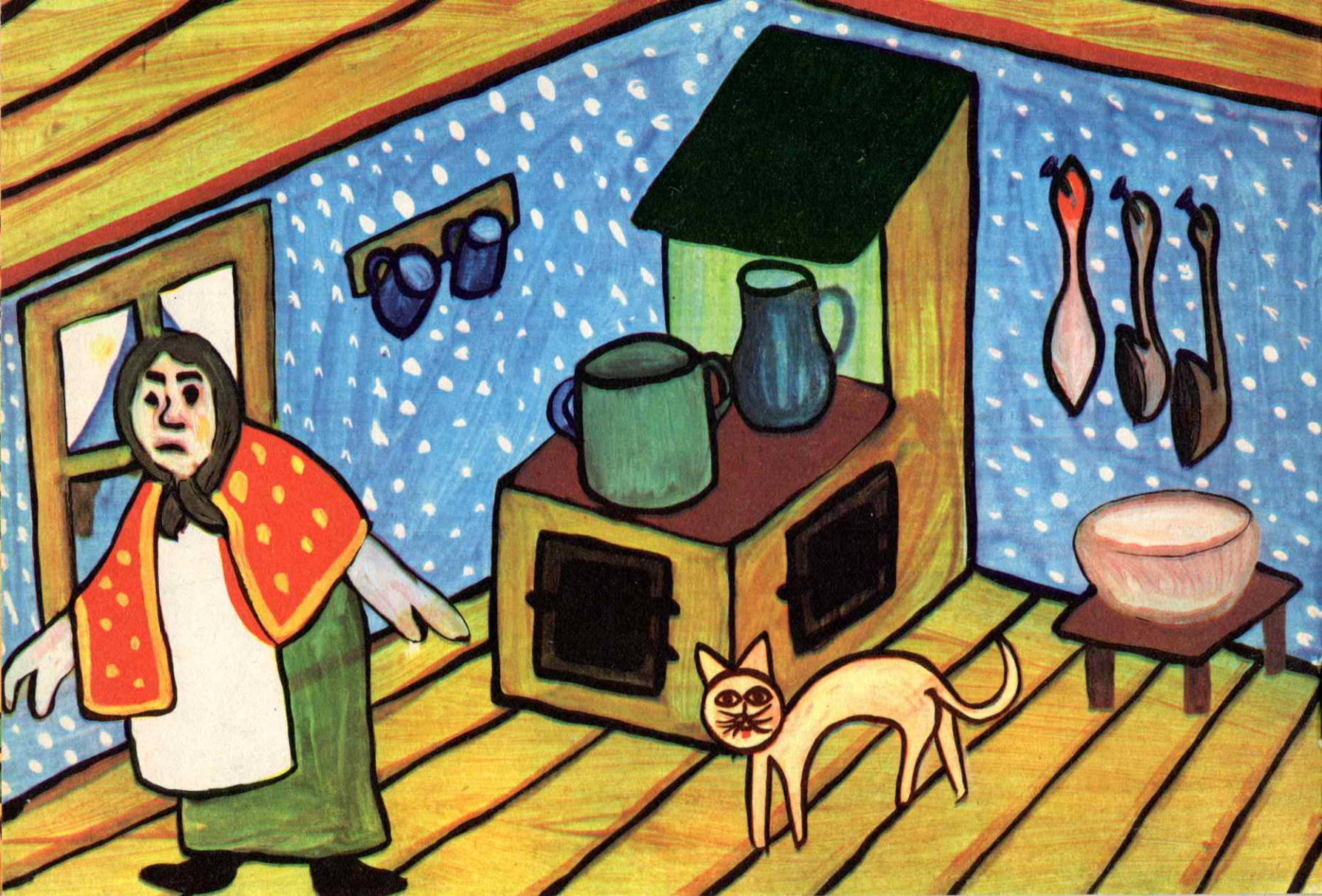
W struny gitary trącała
Znów Jaskółeczka we fraku,
A na piszczalce Kos gwizdał —
W gwizdaniu mistrz wszystkich ptaków.

A Słowik przecudne trele
Tak po mistrzowsku wygrywał,
Że aż się pole dziwiło,
Aż las się echem odzywał!

Kukulka grała też pięknie,
Wróbel tak sobie, jak umiał.
On jeden w całej orkiestrze
Muzykę najmniej rozumiał.

A kapelmistrzem był Orzeł.
Nuty rozkładał i zwijał.
I aż się potem zalewał,
Kiedy paleczką wywijał.

Jeśli się graniem zmęczyli,
Wtedy spoczęli na chwilę
I orzeźwiali się rosą,
Co im przyniosły... motyle.

A potem znowu z ochotą
Ucieli marsza od ucha,
Że bieda idąca polem
Aż przystanęła i słucha.

Bo ją widziałem, przysięgam,
Proszę mi wierzyć — a która
W cieniu sośniny i dębów
Różnęła od ucha mazura!

Koniec

Każdy kto słyszał, to chwalił:
— Orkiestra dobra i zgrana.
A oni grali i grali,
Najpiękniej, zda się, że z rana...

A jeśli chcecie to wierzyć,
A może sami to wiecie,
Że z samych ptaków złożona
Orkiestra cudna jest w świecie.

ŚPIEWAŁY CHÓRY ŻABIE

Śpiewały chóry żabie,
Zdzierały sobie gardła:
O zbóju Ali-Babie,
O jego wielkich skarbach.

Niosą się chóry żabie,
A słyhać w tych pogwarkach
Opowieść o tej babie,
Co miała pusto w garnkach.

Tak wielkie wiodły spory,
Tak wielkie wiodły klótnie,
Że księżyc ponad borem,
Aż się uśmiechał smutnie.

Trzęsła się łąki polać
I staw, i torfowiska.
Spokój! — tatarak wołał
I szablę w garści ściszał.

Kumkały chóry żabie
O chłopie, co spał bosy,
Jak wstawiał zęby w grabie
Na bliskie sianokosy.

Budzily ptaki w gniazdach
I grusz uśpionych cienie,
Co mówić, nawet w gwiazdach
Zrobiły poruszenie!

Szalały żabie krocie,
Szalały w nockę jasną,
Że lilie i paprocie
Nie mogły wcale zasnąć.

I rwały sen bociani,
W pachnące te wieczory
Niosło się klekotanie
Na pola, łąki, bory.

Cały ten rozgwar tłumny
Niesie się gdzieś ode wsi —
Wiatr na złocistej drumli
Wtóruje żabiej pieśni.

Kumkały rzesze żabie,
A słyhać w tych pogwarkach
Historię o tej babie,
Co kot jej zjadł kanarka.

W przygrywce tej kapeli
Dzieją się cuda, dziwy:
Po chatach, cały w bieli,
Krasnolud chodzi siwy.

W sukmanie chodzi nowej,
W takiej jak nikt na świecie,
I dzieciom w snach różowych
Baśnie nie baśnie plecie...

Koniec

Twórcy ludowi - dzieciom

KDTL-LUBLIN
Biblioteka

2313

Opracowanie graficzne
JERZY KOSTKA

Redakcja i korekta
WIKTOR LICKIEWICZ

Wydanie I. Nakład 19 930+70 egz. Ark.
wyd. 1,9. Ark. druk. 1. Papier offsetowy
kl. III, 100 g, 70×100 cm.
Przekazano do druku w marcu 1986 r.
Druk ukończono w styczniu 1987 r.
Lubelskie Zakłady Graficzne im. PKWN,
Lublin ul. Unicka 4. Zam. 643. F-2